

1. XI. 1984

Мирът е възможен

Заклучително слово
на почетния председател БЪРСКИН КОЛДУЕЛ

От страница 1

полза на мира. Искам да ви пред-
ложа следното:

Всяка една нация има министер-
ство на отбраната или на войната
и това министерство, естествено,
няма друга задача, освен да под-
готвя народа за отбрана или за

атака. И моето предложение
министерствата на войната
делите за отбрана и вой-
на превърнат в министерства
ра.

Може би това е един идеал
идеалът съществува и нищо
невъзможно. Мирът е въз-
можен да бъде постигнат. И
когато се сбoguваме, ще ни
нещо, което съм казал много
а именно: че неприятелите
неприятелите, но приятелите
та не убиват приятели.

Мисреленски Фран 1/11/1984
ЕЛИ ПЕОНИДУ, Кипър

Песен за изгубеното време

И пак си спомних вратите, разтворени широко към морето,
и чайките във клюна с риба да сноват,
разпилените пера и перушина край огъня,
който тлее и не ще
раните юношески да излекува.

Дъждът полива корените ми,
костите на измрелите избелва,
в тайните пещери прониква
на необяснимото очакване.

И пак си спомних натежалите клони портокалови,
посели пътя си през август — посред лято,
и момчетата, хиляда мургани момчета с въглен в очите,
като арестантка поезията след себе си да мъкнат
в невинните рисунки на смъртта.
Този дъжд привлича много песента ми,
полегнала от треската замаяна,
от толкова века в един миг събрана.
Върху повехнали листа
с крака кръстосани е седнала добродетелта,
облечена във своите дрипи.
И все пак акациите разцъфват всяка пролет,
отварят и затварят дверите на отлитащия живот
и чуваме неговите стъпки ние
като на отминаващия продавач на мляко.
Всеки ден в едно и също време, ако днес пропуснем,
— догонваме го утре, вдругиден — все едно,
без значение. Както утре — тъй и другиден
се превръща в чакъл, по който нашите деца тичаха и растяха,
растяха бързо, като капки върху попивателна хартия.
А животът ни? — същински бюлетин информационен
със замаяващи заглавия.

А сега? Започваме времето отново да броим,
стремим се всяка сутрин да пренебрегнем петте пръста
зад яростните сгради.
А ти, Любов, пристигнала посред представлението,
в кой ли ъгъл да те пхнем да не чуваш
риданията на Афродита на скалата и там горе.
Сигурно съкровището на натрупаните ни безсъния е скрито някъде.
И когато гледам децата да играят
и да търкалят в дъжда небесната дъга,
ти, време, отново се превръщаш на морска птица
и с клюна си пробиваш стъклото на моя прозорец.

От гръцки ПАСКАЛ ПАСКАЛЕВСКИ